

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 633. Usque Ad Annum 726

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117840

§. 8. Concilium Nestrefieldense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66082](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66082)

Sæcul. VIII. cessit Sinderedus, qui zelo, præter prudentiæ regulas animatus, Viros Ecclesiasticos ætate & moribus venerabiles acerbè habuit, instigante Vitiza, qui virorum istorum sibi in faciem resistentium, & crimina exprobrantium Sanctitatem non ferebat. Cum eos igitur Archiepiscopus suus contra æquitatem persequeretur, ad Papam appellarunt. Verum Vitiza, veritus, ne proborum Virorum Auctoritas populos a se averteret, ut subditis suis adularetur, non permittit modo, sed etiam præcepit omnibus Clericis, ut uxores acciperent, pellices, quot luberet, publice haberent, veterumque, ne Romanorum Constitutionibus, quibus pudenda commercia prohibebantur, morem gererent. Hæc data a Rege Licentia ingentem morum dissolutionem in omnibus hominum ordinibus post se traxit. Tandem Vitiza Archiepiscopatum Toletanum Oppæ fratris suo, qui jam ante Archiepiscopus Hispaniensis erat, dupliciter Canones violans, contulit, Judæos in Hispaniam revocavit, & majoribus privilegiis Synagogas, quam Christianorum Ecclesias donavit.

c. 16.

c. 17.

§. VIII.

Concilium Nestrefieldense.

In Anglia anno 703. Rex Alfridus Concilium Nestrefieldam, locum quinque Leucis

Leucis a Monasterio Riponensi situm, ^{Sæcul. VIII.}
 convocavit, cui ferme omnes Britannia ^{A. C. 703.}
 Episcopi interfuerunt, Berthualdo Archi-
 episcopo Cantuariensi Præside. S. Wil- ^{vit. per Eddi}
 fridus invitatus est, ut se Concilio siste- ^{c. 44. Sup.}
 ret, eique promissum, causam ipsius se- ^{XL. §. 46.}
 cundum Canones esse decidendam. Ve-
 nit ille, sed Patres, quod promiserant,
 non præstiterunt; nam Episcopi & Abba-
 tes, qui Bona & Possessiones ejus Mona-
 sterii usurpaverant, Regis Præsidio fre-
 ti, magna contentione excitata Virum
 Sanctum cogere volebant, ut Decretis
 Theodori Archiepiscopi se submitteret.
 S. Wilfridus humiliter respondit, omnia
 se velle obedientissime facturum, quæ
 Canones præciperent.

Postea Vir Sanctus iisdem gravi ora-
 tione mentis pertinaciam exprobravit,
 quæsitque, qua fronte Decreta Theo-
 dori, lite fervente facta, Decretis Aga-
 thonis, Benedicti, & Sergii Romanorum
 Pontificum præferre auderent. Ipsi ni-
 hil, quod æquitate niteretur responde-
 bant. Sed aliquis Procerum, a puero
 cum Rege educatus, illius tabernaculo
 furtim egressus, ad S. Wilfridum se con-
 tulit (nam Concilium istud in campo,
 ubi castra metati fuerunt, agebatur) &
 S. Episcopo indicium fecit, Adversarios
 ipsius istud jam agere, ut eum ad subscri-
 bendas litteras insidiosè compellerent,
 quas

Sæcul. VIII.
A. C. 703.

quas deinde cum revocare non posset, ei Bona omnia tam in Nordhumbria quam in Regione Merciorum eriperent. Vera iste attulerat, quippe institerunt, ut subscriberet, quod Rex & Archiepiscopus decreverant, verumtamen etiam inimicis videbatur, æquum non esse, ut vir celeberrimus omnibus Bonis suis privaretur, nullius culpæ reus. Ergo putabant, concedendum ipsi esse Monasterium suum Riponense, ea conditione, ut sine expressa Regis licentia inde non exiret, & ab omni munere Episcopali abstineret. S. Wilfridus voce elata constanter respondit: *Cur ad extremam necessitatem compellere vultis, ut me ipsum meo iudicio condemnem? nonne id faciendo scandalum præberem omnibus, qui sciunt, me ab annis jam quadraginta, etsi indignum, nomen Episcopi gerere? post obitum magnorum Virorum, quos S. Gregorius hic misit, ego omnium primus errorem Hibernorum extinxi, totam Nationem Nordbumbroborum ad observandum Pasche tempore congruo, & ad gerendam Tonsuram coronæ in modum, ego adduxi, Responsoria, & cantus alternos docui, vitam Monasticam secundum S. Benedicti Regulam, quam ante me nemo attulerat, ego invexi. Quod vero ad hanc causam, quam hodie adversus me movetis, spectat, audacter ad Sedem Apostolicam appello, &*
unum-

unumquemque ex vobis, qui deponere me vult, provo-
 cato, ut mecum illuc eat. Ibi am-
 bo judicium experiamur. Archiepiscopus & Rex dixerunt: vel hoc solo reum se probat, quod Romanorum Judicium nostro anteponat. Volebatque Rex armatorum vi S. Virum ad obediendum cogere, nisi Episcopi in memoriam Principi reduxissent, quod fidem dedisset, eum incolumem futurum. Itaque soluto Concilio S. Wilfridus libere ad Ethelredum Merciorum Regem rediit. S. Viri inimici Monachos Riponenses excommunicatos pronunciarunt, & si de populo aliquis illis Monachis carnes signo crucis benedicendas obtulerat, religiose projiciebantur, ac si falsis Diis oblatae fuissent.

Sæcul. VIII.
 A. C. 703.

6.45.

§. IX.

S. Wilfridus Romæ absolutus.

Itaque S. Wilfridus cum quibusdam suorum in Italiam trajecit, & Romam contendit, ubi in conspectum Joannis VI. admittus, flexis genibus petiit, ut Libellum suum reciperet, dicens, non se venisse, ut quemquam accuset, sed ut se contra illos, qui ipsum accusaturi essent, tueretur. Papa & Clerici Romani hospites omni Charitatis officio susceperunt, dumque S. Sedis Responsum expectant, adsunt Legati Berthualdi Archiepiscopi Cantuariensis, afferentes Libellum accusationis.

6.47.